நாலும் தெரிந்தவன்

Written by மூனா
Monday, 14 December 2015 22:03 - Last Updated Monday, 14 December 2015 22:16

இப்பொழுதெல்லாம் அடிக்கடி சிதம்பரநாதனை நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

ஸ்ரெதஸ்கோப் வடிவில் வயர்கள் காதில் இருந்து இறங்கி கைத்தொலைபேசியுடன் இணைந்திருக்கும் நிலை இல்லை என்றால், தனியாக நின்று கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் அவர்கள் அச்சொட்டாக சிதம்பரநாதனுடன் பொருந்தி விடுகிறார்கள்.

எழுபதுகளில் எனது அண்ணன் நிறுவிய புத்தகக் கடை நகரத்தின் மையத்தில் இருந்தது. நான் அதிகமான புத்தகங்கள் வாசித்தது அப்பொழுதுதான். கடையில் அண்ணனுக்கு உதவியாக இருந்தேன். சிலவேளைகளில் உபத்திரமும் தந்தேன் என்பதை பின்னர் விளங்கிக் கொண்டேன்.

அந்தக் கடையில் இருந்த பொழுதுதான் சிதம்பரநாதனின் அறிமுகம் எனக்குக் கிடைத்தது. குளித்து சுத்தமாக உடையணிந்து மடித்துக் கட்டிய சாரத்துடன் காலை எட்டு மணிக்கெல்லாம் நகரத்துக்கு வந்து விடுவார். காலை எட்டு மணிக்குப் பிறகு நகரம் முழுவதும் அவருக்கே சொந்தம். நகரத்தை நடை போட்டு அளந்து கொண்டிருப்பார். திடீரென நிற்பார். கைகளை காற்றில் துளாவி பஞ்ச பூதங்களில் நீர், நெருப்பு தவிர்ந்த நிலம், காற்று, ஆகாயம் ஆகிய மூன்றோடும் நிறையவே கதைப்பார். என்னதான் கதைக்கிறார் என்று கிட்டே போனால் கோவித்துக் கொண்டு தள்ளிப் போய் நிற்பார். இதனால் யாருமே அவருக்கு இடைஞ்சல்கள் தருவதில்லை. அவர் தனது தனியான உலகத்தில் சுதந்திரமாக, சந்தோசமாக இருப்பார்.

சிதம்பரநாதனின் ஊர் வியாபாரிமூலை என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள். அவருக்கு எதனால் இப்படி ஆனது என்று தெரியவில்லை. வேலைப் பிரச்சனையா? காதலில் தோல்வியா இல்லை கலியாணம் செய்ததால் இப்படி ஆனதா தெரியவில்லை. ஆரம்பத்தில் என்னைக் கண்டால் விலகிப் போவார். சில நாட்களில் எனது முகம் அவருக்கு பரீட்சயம் ஆகிப் போனது. அவரைக் கடந்து போனால் என்னை உற்றுப் பார்ப்பார். சில சமயங்களில் தூர நின்று கடையை நோட்டம் விடுவார். நகரத்தில் அவர் வலம் வரும் பொழுதெல்லாம் எங்கள் கடையை நோட்டம் விட்டுக் கொண்டே போவார். திடீரென ஒருநாள் கடைக்குள் வந்து நின்றார். கையை நீட்டினார். „காசு குடு' அப்பொழுதுதான் அவரது குரலை முதன் முதலாகக் கேட்கிறேன். குரல் உரிமைக் குரலாக இருந்தது.

1 / 3

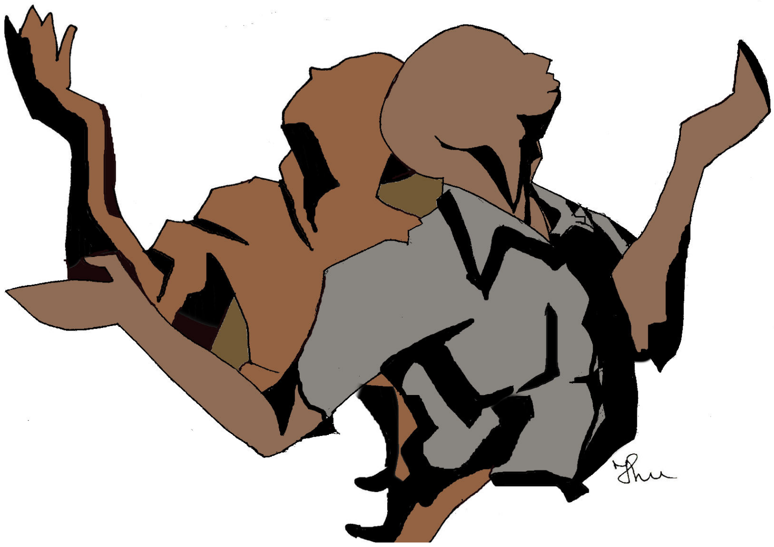

ஐந ் து ர□பாவை எட ுத ் து அவர ் கையில ் வதை ் தனே ் . வகேமாக அதை எட ுத ் து மசேயைில ் பரோட ் டார ் . இரண ் ட ு ர□பா, ஓர ு ர□பா என அவர ் கையில ் வதை ் த பொழ ுத ும ் அதே நிலதைான ் . எவ ் வளவ ு என ் னிடம ் எதிர ் பார ் க ் கிறார ் என ் பதை அறிய ம ுடியாமல ் இர ுந ் தத ு. ந□ற ு ர□பா தாளை எட ுத ் து அவரத ு கையில ் வதை ் தனே ் அப ் பொழ ுத ும ் அதே நிலதைான ் . ஆக ஓர ு ர□பாவிற ் க ு க ுறவைாகத ் தான ் எதிர ் பார ் க ் கிறார ் என ் பத ு விளங ் கியத ு. ஐம ் பத ு சதத ் தை எட ுத ் து அவரத ு கையில ் வதை ் தனே ் . காசை எட ுத ் து இரண ் ட ு பக ் கங ் களயைும ் திர ுப ் பித ் திர ுப ் பி பார ் த ் து விட ் ட ு காதில ் சொர ுகிக ் கொண ் ட ு வகேமாகப ் பயோ ் விட ் டார ் .

பின ் னர ் அத ுவே வாடிக ் கயைாகிப ் பனோத ு. எந ் த நரேம ் என ் றில ் லை ஒவ ் வொர ு நாள ும ் சிதம ் பரநாதன ் எங ் கள ் கடகை ் க ு சம□கமளிப ் பார ் . கயைை நீ ட ் ட ுவார ் . அவரத ு கயைில ் ஐம ் பத ு சதத ் தை வபை ் பமோ ் . பயோ ் விட ுவார ் . எப ் பதோவத ு மதிய நரேம ் வர ுவார ் . „சாப ் பாட ு வாங ் கித ் தா' என ் ற ு விட ் ட ு நடக ் க ஆரம ் பித ் து விட ுவார ் . அவர ் பின ் னாலயேே பகோ வணே ் ட ும ் . சபாஸ ் கபயோ? லக ் ச ுமி பவானா? ப ுஹாரி ஹொட ் டலா அதை அவர ் தான ் தரிேவ ு சயெ ் வார ் . அவர ் எந ் தக ் கடயைில ் பயோ ் நிற ் கிறாரோ அங ் கே அவர ுக ் கான சாப ் பாட ் ட ுக ் கான பணத ் தை சல ெுத ் தி விட ் ட ு வர ுவனே ் .

சிதம ் பரநாதனபை ் பற ் றிச ் சொல ் ல ும ் பொழ ுத ு ஜிவியபை ் பற ் றிய ும ் சொல ் லியே ஆக வணே ் ட ும ் . நவீ ன சந ் தகை ் கட ் டிடத ் தில ் அமநை ் திர ுந ் த ஒலிபரப ் ப ுக ் க□டத ் திற ் க ு ஜிவிதான ் பொற ுப ் ப ு. அந ் த ஒலிபரப ் பின□டாக கடை விளம ் பரங ் களனைச ் சயெ ் து கொண ் டிர ுந ் தான ் . சந ் தை இரசைச ் சல ் வாகனச ் சத ் தங ் கள ் நட ுவே அவனத ு ஒலிபரப ் ப ு சிவனே என ் ற ு தன ் பாட ் டிற ் க ுப ் பயோ ் க ் கொண ் டிர ுக ் க ும ் . நிறயைத ் தடவகைள ் அவன ் கடே ் ட ுக ் கொண ் டதால ் எங ் கள ் கடை விளம ் பரம ும ் அவனத ு ஒலிபரப ் பில ் இர ுந ் தத ு. அதனால ் அவன ுடன ் ஏற ் பட ் ட சிற ு பழக ் கம ் அவன ுடன ் கடகை ் க ுப ் பயோ ் சரே ் ந ் து இர ுந ் து தனேீ ர ் அர ுந ் த ுவத ு வரை வந ் து விட ் டத ு.

ஜிவிக ் க ு பரோ ் அடிக ் க ும ் பொழ ுதலெ ் லாம ் பதிவ ு சயெ ் த கசறெ ் றை ஒலிக ் க விட ் ட ு விட ் ட ு எங ் கள ் கடகை ் க ு வந ் து விட ுவான ் . ஓர ுநாள ் என ் அண ் ணன ் என ் னிடம ் சொன ் னார ் , „சினகேிதத ் தை கடகை ் க ு வளிேயிலயை வசை ் ச ுக ் கொள ் . வியாபாரத ் த ுக ் க ு அழகில ் லை. அத ுவ ும ் பள ் ளிக ் க□டம ் விட ுற நரேம ் பொம ் பிளபை ் பிள ் ளகைள ் வாற பொழ ுத ு ஜிவி இங ் கை வந ் து இர ுக ் கிறத ு எனக ் க ு நல ் லதாத ் தரிேயலே ் லை'

அண ் ணன ் அப ் படிச ் சொன ் ன பிறகே க□ர ் ந ் து கவனித ் தனே ் . பாடசாலை விட ும ் நரேத ் தில ் தவறாமல ் ஜிவி கடகை ் க ுள ் வந ் து அமர ் ந ் து கொள ் வான ் . அவன ் பதிவ ு சயெ ் து அந ் த நரேத ் தில ் அவன ் ஒலிக ் கவிட ் ட பாடல ் கள ் எல ் லாம ் காதலபை ் பசேின. நாங ் கள ் வியாபார ம ும ் மரத ் தில ் இர ுக ் க ும ் பொழ ுத ு அவனத ு கண ் கள ் கண ் கொத ் திப ் பாம ் பாக மாறி இர ுந ் தன. அண ் ணனின ் சொல ் சரியாகவே இர ுந ் தத ு.

ஜிவியின ் மனத ு நோகாமல ் பக ் க ுவமாகச ் சொல ் லிவிட ுவத ு என ் ற ு தீ ர ் மானித ் த ுக ் கொண ் டனே ் . லாலா கடை கொத ் து றொட ் டி ச ுவயைானத ு. இரவ ு அவனயைும ் க□ட ் டிக ் கொண ் ட ு பயோ ் கொத ் து றொட ் டியோட ு சொல ் ல ுவதயைும ் சரே ் த ் த ுக ் கொள ் ளலாம ் எனக ் கணக ் க ுப ் பபோ ் டனே ் .

„ஆனந ் தத ் தனே ் காற ் ற ு தாலாட ் ட ுத ு அலை பாய ுத ு மனம ் ஏங ் க ுத ு ...' ஜிவியின ் ஒலிபரப ் ப ுக ் க□டத ் தில ் இர ுந ் து பாடல ் ஒலித ் த ுக ் கொண ் டிர ுந ் தத ு. ஜிவி எங ் கள ் கடகை ் க ுள ் இர ுந ் தான ் . கடயைில ் பாடசாலை மாணவ மாணவிகள ் க□ட ் டம ் . அந ் தக ்

நாலும் தெரிந்தவன்

Written by மூனா
Monday, 14 December 2015 22:03 - Last Updated Monday, 14 December 2015 22:16

கூட்டம் அரை மணித்தியாலத்துக்குள் கலைந்து விடும். பஸ்ஸைப் பிடிப்பதற்கும், மாலை வகுப்புகளுக்குப் போவதற்குமே அவர்களுக்கு நேரம் போதாது. அந்த அரை மணித்தியாலங்களுக்குள்ளேயே வியாபாரம் சில ஆயிரங்கள் ஆகிவிடும். சுழன்று கொண்டிருந்தோம். திடீரென கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு ஒருவர் ஜிவிக்கு முன்னால் வந்து நின்றார். அது எங்கள் சிதம்பரநாதன். வழக்கம் போல் அவரது கை ஐம்பது சதத்துக்காக நீளவில்லை.

„எப்ப வந்தனீ?' ஜிவியைப் பார்த்து சிதம்பரநாதன் அப்படிக் கேட்ட பொழுது எல்லோருக்கும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. சிதம்பரநாதனின் குரலை அப்பொழுதுதான் அங்கிருந்த பலர் முதல்தடவையாகக் கேட்கிறார்கள்.v சிதம்பரநாதனும் விடாமல் ஜிவியைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். ஜிவி விழிபிதுங்கி நின்றான்.

„உன்னை எப்ப விட்டவையள்?' சிதம்பரநாதனின் இந்தக் கேள்வியால் ஜிவி ஆடிப்போனான். சிதம்பரநானின் அடுத்த கேள்வியால் ஜிவி ஒடுங்கிப் போனான். அந்தக் கேள்வி „உனக்கு இப்ப சுகமாயிற்றே?' கேட்டதோடு மட்டுமல்லாமல் ஜிவியின் தலையைக் காட்டி அந்தக் கேள்வி கேட்டதே ஜிவி ஒடுங்கிப் போனதுக்கு காரணம்.

சிதம்பரநாதன் நகரத்தில் தனியாக நின்று கதைப்பது எல்லோரும் அறிந்ததே. அவர் ஜிவியிடம் கேட்ட கேள்வியால் அங்கிருந்தவர்களின் பார்க்கும் பொருளாக ஜிவி மாறிப்போனான். தன்னைப்பார்த்து அம்பிகைகள் புன்னகைக்க மாட்டார்களா என்று காதல் கீதங்கள் ஒலிக்க விட்டு காத்து நின்றவனைப் பார்த்து கேலியாக எல்லோரும் சிரித்ததால் ஜிவியால் மேற்கொண்டு அங்கே இருக்க முடியவில்லை. கடையை விட்டு வேகமாக வெளியேறினான். அவனைத் தொடர்ந்த சிதம்பரநாதன், „ எப்ப வந்தனீ? உன்னை எப்ப விட்டவையள்? உனக்கு இப்ப சுகமாயிற்றுதே? என்று தொடர்ந்து கேட்டுக் கொண்டே போனார். சிதம்பரநானிடம் இருந்து விடுபட்டால் போதும் என்று ஜிவி சந்தைக்குள் போனான். சிதம்பரநாதனும் அவரது கேள்விகளும் ஜிவியைத் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தன. தனது ஒலிபரப்புக் கூடத்திற்குள் சென்று ஜிவி கதவை மூடிய பிறகே அந்தக் காட்சியும் நின்றது.

கடையில் கூட்டம் கலைந்திருந்தது. சிதம்பரநாதன் கை வழக்கம் போல் நீண்டது. அவரது நீட்டிய கையில் அண்ணன் ஐம்பது சதத்தை வைத்தார். காசை எடுத்து காதில் செருகிக் கொண்டு கடையை விட்டு சிதம்பரநாதன் வழக்கம் போல் ஒன்றும் சொல்லாமல் போனார்.

அண்ணன் என்னைப் பார்த்தார். அந்தப் பார்வையின் அர்த்தத்தை எதற்காக நான் இங்கு எழுத வேண்டும்?

மூனா
6.11.2015

3 / 3